

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

QUÁI KHÁCH VÔ DANH

Trần ngoại hoang vu, một ngôi cỏ miếu nằm yên tĩnh dưới ánh trăng đêm lạnh lẽ, cảnh sắc thanh nhã tuyệt đẹp, thế nhưng không ai biết được chuyện gì đang ẩn tàng đằng sau cảnh đẹp kia.

Tây phòng sau miếu, ánh trăng chiếu sáng vào cửa sổ hắt lên chiếc bàn bát tiên, có thể nhìn thấy một bóng người thân mật ngồi im lặng bên bàn. Bỗng một ánh đèn cháy sáng, một lão già tay nắm ngọn nến bước vào phòng đi thẳng tới bàn, đặt nến xuống bàn, lão cất giọng trầm đục nói:

- Công tử, nến đây, còn có thêm ba cây để dùng...

- Đa tạ!

Người kia đón mấy ngọn nến đặt lên bàn, lão già chẳng nói thêm tiếng nào lặng lẽ bước ra.

Trong phòng giờ có ánh nến cháy sáng, đã có thể nhìn rõ cảnh vật, người ngồi bên bàn vận thanh y, khuôn mặt phù thủy vàng bệch như nghệ, nhìn kỹ chừng hăm lăm, hăm sáu. Nhưng kỳ lạ nhất là trên khuôn mặt bệnh hoạn ấy lại lộ đôi mắt tinh anh sáng ngời hữu thần, nhìn quả nhiên hai điều này hoàn toàn không phù hợp với nhau.

Sau lưng người này là một chiếc giường, trên giường lúc này đang có một thiếu nữ nằm nhắm mắt như ngủ say hoặc là đang mê man bất tỉnh nhưng khuôn mặt nét hoa vẫn tươi tắn xinh đẹp như một đoá quỳnh đêm.

Vị thanh y nhân này đương nhiên không ai khác ngoài nhân vật thành danh giang hồ Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi, người hành cước giang hồ chỉ để trathù cho nghĩa phụ của mình, từng đầu nhập Đường gia lão điểm để làm tiêu sư. Lộ Vân Phi đương nhiên không hề có bệnh, mà khuôn mặt tái xanh của chàng chỉ là chiếc mặt nạ da người che giấu bản lai chân diện của chàng mà thôi.

Lộ Vân Phi trên mặt không những chỉ đeo mặt nạ mà trên đầu chàng lại có chiếc nón trúc rộng vành che hết nửa mặt. Vì sao phải như thế? Chàng vì sao phải che giấu bản lai diện mục của mình? Đương nhiên không ngoài mục đích tiện để truy theo dấu vết của một nhân vật, cũng là để tiện hành động mà thôi.

Chàng truy đuổi theo một con cá lọt lưới, lão ngư trong Trung Châu Ngũ Tuyệt, Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng, nghe nói hấn đã đầu thân vào Tu La Cung.

Chuyện mà chàng muốn làm chính là phục thù cho người ngộ nạn trong cuộc Huyết yến, mà điều cần nhất là phải tìm cho ra một bức thiệp mời Diêm Vương Yến.

Lộ Vân Phi quay người bước đến gần giường, đôi mày kiếm hơi chau lại, ngưng mắt nhìn thiếu nữ nằm ngủ trên giường, qua một lúc mới quay người trở lại bàn ngồi xuống đối diện với cửa sổ.

Thiếu nữ nằm trên giường kia là ai?

Đột nhiên tiếng giường cọt két vang lên chừng như thiếu nữ trở mình, Lộ Vân Phi vội vàng chộp lấy chiếc nón trúc đội lên đầu.

Thiếu nữ mở bừng mắt ra, ánh mắt di chuyển nhìn quanh, khi bắt gặp Lộ Vân Phi đứng bên bàn quay lưng về hướng mình thì giật mình vội ngồi dậy, thất thanh la lên:

- A!... đây là nơi nào?

Lộ Vân Phi chẳng hề quay người lại, chậm rãi đáp:

- Nguyệt Lão từ.

- Nguyệt Lão từ?... Ta... ta làm sao lại đến đây?

Thiếu nữ đây kinh ngạc thốt lên hỏi.

- Ta không thể mang cô nương đến nghỉ trọ trong khách điếm.

Giọng chàng lạnh lùng không mang một chút cảm tình, lại nói tiếp:

- Cô nương đã ngủ thiếp đi một ngày hai đêm...

- Một ngày hai đêm?

Thiếu nữ thất thanh la lên, chừng như là tính mẫn cảm vốn có của một nữ nhân, cô ta liền kiểm tra lại trong người mình xem có gì dị trạng không, tìm thì cứ đập thành thịch, cô ta định nhảy xuống giường nhưng cảm thấy đầu óc choáng váng lại ngã người xuống giường.

Thiếu nữ thở dốc cố nghĩ ngợi, rồi nói:

- Ta nhớ ra rồi, ta bị bọn Hồng Hoa võ sĩ của Tu La Cung truy sát, ta bị thương rồi... rồi được người cứu, người ôm... ôm ta rời khỏi nơi đó chạy đến đây...

“Ờ” Lộ Vân Phi chỉ đáp ậm ừ một tiếng trong miệng.

Thiếu nữ giọng trở nên xúc động:

- Người là ân nhân của ta, ta có thể... thỉnh giáo tính danh chứ?

Lộ Vân Phi giọng hết sức lãnh đạm nói:

- Thiên Nhai Lãng Tử... chẳng đáng nhắc tới!

Thiếu nữ chớp mắt nghiêng đầu nhìn chàng lại hỏi:

- Trong phòng mà sao người cũng đội nón?

- Tại hạ đã quen như vậy!

- Vì sao người lại cứu ta?

- Tại hạ chỉ tùy hứng nhất thời.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn chàng vẻ hồ nghi, nói:

- Người vì cứu ta mà đắc tội với Tu La Cung, hậu quả thế nào...

Lộ Vân Phi lạnh lùng cắt ngang lời cô ta:

- Tại hạ chẳng có thì giờ nghĩ nhiều như thế.

- Người... người thật quái lạ!

- Hừ.

Thiếu nữ im lặng một lúc, cắn môi nói tiếp:

- Người không muốn nói cho ta biết đại danh, nhưng ta có thể phụng cáo tên tuổi...

- Bất tất, tại hạ đã biết.

Thiếu nữ giọng kinh ngạc:

- ủa? Người đã biết tên ta?

- Đúng, tại hạ biết cô nương gọi là Vô Danh Hoa, vì cô nương quá đẹp đến nỗi không có loài hoa nào sánh được, cho nên bọn hiếu sự tán xưng cô nương là Vô Danh Hoa...

Giọng thiếu nữ trở nên sâu muộn:

- Với ta thì đây là điều thống khổ, đến đâu cũng bị người chú ý, bị truy lùng.

Lộ Vân Phi lạnh giọng đáp:

- Chẳng phải đó là một điều kiêu hãnh ư?

- à!... Người là một nhân vật chính nhân quân tử...

- Làm sao cô nương biết được?

Thiếu nữ hơi ửng má phấn, thấp giọng nói:

- Hai đêm một ngày, nam nữ thọ thọ... thế mà người... không hề làm tổn hại gì đến ta.

- Ha ha ha... ha ha ha...

Lộ Vân Phi cất tiếng cười dài, cười một tràng rất dài rồi mới ngừng lại, giọng hết sức lạnh lùng nói:

- Cô nương lầm rồi, tại hạ chẳng phải là kẻ chính nhân quân tử như cô nương nghĩ.

- Nói thế nghĩa là sao, chẳng lẽ người... Không đúng, người là bậc quân tử, người không giống như bọn đàn ông khác, ta đã từng trải nên nhìn quyết không lầm được, ta nên xưng hô người thế nào đây?

Lộ Vân Phi nhún vai đáp:

- Tùy ý!

Thiếu nữ tròn mắt nhìn chàng ngạc nhiên nói:

- Xưng hô thì làm sao có thể tùy ý được? ít ra... xin người hãy nói ra tính danh đi?

- Không cần thiết!

- ô, thế thì ta gọi người họ Khách, được chứ?

Chẳng hiểu thiếu nữ nghĩ thế nào lại xưng chàng họ Khách, nhưng Lộ Vân Phi chẳng để tâm đến điều đó, lãnh đạm nói:

- Tùy cô nương!

Chàng hơi ngừng lại giây lát rồi hỏi:

- Vì sao người của Tu La Cung lại truy sát cô nương?

- Điều này... ta...

Lộ Vân Phi thấy cô ta ngập ngừng liền nói:

- Bất tất nói ra, tại hạ chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, không nhất thiết phải biết.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Không, người là ân nhân cứu mạng của ta, ta cần phải nói cho người biết...

Cô ta chỉ nói đến đó, đúng lúc ấy bên ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người, chính là lão già lụ khụ lúc nãy mang nến vào.

Lão nhìn vào trong thấp giọng nói:

- Công tử, bên ngoài có khách đến.

Lộ Vân Phi “A” lên một tiếng hỏi:

- Khách nào thế?

- Một người có tên trong danh sách dự yến.

- Tốt!

Lộ Vân Phi đáp rồi liền đứng lên, thổi tắt ngọn nến.

Vô Danh Hoa ngược lại ngồi xuống hỏi:

- Lão già kia là ai?

- Người giữ Từ đường này, họ Giang, gọi là Giang lão đầu.

Đương nhiên không nói cũng biết Giang lão đầu này chính là Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền, chẳng ngờ lão ta lại trí thân trong ngôi cổ từ Nguyệt lão từ này, đúng là một chuyện thần diệu.

Thiếu nữ chau mày hỏi lại giọng tỏ ra hoài nghi:

- Người giữ Từ đường ư?

- Cô nương nên nằm nghỉ cho khỏe, tại hạ cần ra ngoài tiếp khách.

Chàng chẳng đợi thiếu nữ đáp lời, chộp lấy thanh kiếm đặt trên bàn, nhẹ nhàng lách ra ngoài cửa miếu, đến bên cửa còn ngoái đầu nhìn lại căn dặn:

- Cô nương vừa mới thọ thương, tốt nhất đừng nên vọng động, Giang lão đầu sẽ chăm sóc cô nương!

Nói rồi, thân hình lách nhẹ đã biến mất trong màn đêm.

oOo

Ngay giữa khoảng sân trống trước từ đường có ba bóng người, dưới ánh trăng tỏ có thể nhìn rõ ràng từng người, hai người tuổi còn rất trẻ thân vận kinh trang bó sát người, trên ngực dắt một đoá hoa hồng, không nói ai cũng biết chúng là Hồng Hoa võ sĩ của Tu La Cung.

Người thứ ba là một lão già gầy ốm, thân vận kinh trang màu đen hơi ngấn so với thân hình cao lêu nghêu của lão. Thoạt trông không khác gì một khúc củi khô, duy nhất đôi mắt thâm trầm sắc lạnh khiến người ta nhìn phải chấn động khiếp sợ.

Lúc này thấy lão già phát tay cất giọng khàn khàn nói:

- Vào bên trong lòng sục cần thận, tên tiểu tử đội nón trúc che mặt và con nha đầu Vô Danh Hoa quyết chẳng bay lên trời được!

- Dạ!...

Hai tên Hồng Hoa võ sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng, phi thân vọt vào trong từ đường.

Lão già còn lại một mình lẩm nhẩm trong miệng:

- Thực chẳng thể ngờ còn có người dám công nhiên đối đầu với bốn Cung. Hừ, đúng là hấn chán sống!

Rồi ngược mắt nhìn trăng cứ như rất thư thái ngắm cảnh, nhàn tản vô sự.

Đột nhiên, một giọng nữ nhân lạnh lùng cất lên từ trong bóng tối:

- Con khỉ tinh, ngươi còn chưa chết?

Lão già thân hình hơi chấn động, thế nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi vầng trăng sáng, trầm giọng quát hỏi:

- Người nào?

Thái độ lão rõ ràng chẳng coi thiên hạ vào đâu, tự cao tự đại vô cùng.

Lập tức một bóng người lướt ra dưới bóng trăng, rồi chậm rãi đi đến gần, giờ thì đã nhìn thấy rõ một lão bà ăn vận như què mùa, trong tay cặp một chiếc lẳng tre chẳng biết chứa gì bên trong.

Lão già đến lúc này mới từ từ chuyển ánh mắt nhìn lão bà, ánh mắt lão trở nên sắc lạnh như dao khiến người yếu vía nhìn phải phát khiếp.

Bất giác nghe lão già buộc miệng la lên:

- Thì ra là ngươi... Chiêu Hồn Nữ...

Lão bà cất tiếng cười khùng khục trong miệng nói:

- Âu Thiếu Bạch, lão nương tìm ngươi cả mười năm nay, ngươi ẩn mình kín thật!

Lão già được xưng là Âu Thiếu Bạch chếch mép cười nhạt nói:

- Nực cười thật, lão phu ẩn thân tránh ngươi chẳng!

- Chẳng phải sao! Hừ, giờ chạm mặt rồi, ngươi có muốn né tránh cũng không còn được!

- Lâm Tam Cô, ngươi muốn gì?

Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô ánh mắt trở nên lạnh như đao, rít giọng nói:

- Chiêu hồn Hâu Tinh Âu Thiếu Bạch ngươi...

Thì ra lão già này là Hâu Tinh Âu Thiếu Bạch, một nhân vật thành danh không nhỏ trong làng hắc đạo năm xưa, chẳng ngờ lão ta giờ đây đã đầu thân trong Tu La

Cung. Thảo nào mà vừa rồi khi chưa xuất hiện, Lâm Tam Cô đã gọi lão ta là “con khi tinh”!

“Hắc hắc hắc...”

Âu Thiếu Bạch cất tiếng cười dài một tràng quái dị.

Lâm Tam Cô “Hừ” một tiếng:

- Cứ cười đi! Để chốc nữa về châu Diêm Vương muốn cười cũng không được!

- Lâm Tam Cô, Diêm Vương chẳng bao giờ chiêu hồn “khi”, ngược lại người... đã gần xuống lỗ mà còn chưa chịu yên thân, có gì không chịu an phận hưởng tuổi già, chẳng lẽ chán sống rồi chăng?

- Âu Thiếu Bạch, mười năm trước người chỉ cần nghe danh lão thân thì run lấy bầy như chó gặp hùm, giờ đây dám buông lời ngạo mạn trước mặt lão thân. Hừ! Chớ nên nghĩ người đã đầu thân vào Tu La Cung làm tay sai rồi lão thân không dám lấy mạng khi người!

Âu Thiếu Bạch đảo nhanh đôi nhãn châu, ánh mắt hiện nét gian xảo nói nhanh:

- Lâm Tam Cô, năm xưa cái chết của phu quân người, chẳng phải là do lão phu...

“Toẹt”

Lâm Tam Cô nhỏ toẹt một cái tỏ ra khinh bỉ, thét lên:

- Câm mồm! Năm xưa mọi người nghị kế lợp lực tiêu diệt tên ma đầu Bạch Nhãn Lang, người đã cố tình kéo lão thân theo đường khác, ngấm hại công ta chết dưới Lang tráo, sau chuyện này ta mới điều tra được, thì ra người có quan hệ sư môn thân tình với Bạch Nhãn Lang...

Âu Thiếu Bạch chùng như thấy nội tình đã bị đối phương vạch toạc ra, liền găm lên:

- Phí lời, chẳng cần nói nhiều người muốn thanh toán nợ xưa cho xong chăng?

Lâm Tam Cô nghiêng răng trèo trọt rít lên:

- Lão thân muốn nghiền nát người ra như tương!

- Hắc hắc... chỉ cần người có đủ bản lĩnh!

Vừa lúc này hai tên Hồng Hoa võ sĩ từ trong từ đường chạy ra, vừa nhìn thấy Chiêu Hồn Nữ chúng liền đưa mắt nhìn nhau, rồi lập tức phân hai bên chiếm lấy vị trí vây Chiêu Hồn Nữ vào giữa.

Âu Thiếu Bạch ánh mắt quắc lên hỏi:

- Có tìm thấy gì không?

Lão ta hỏi hai tên thủ hạ của mình.

Một trong hai tên võ sĩ lên tiếng đáp:

- Bẩm Hương chủ, trong từ đường ngoài lão thủ từ nằm ngủ trên giường ngáy như chết ra, chẳng còn thấy người nào.

Âu Thiếu Bạch gật nhẹ đầu nói:

- Nếu như tin tức đưa chính xác thì tên tiểu tử và con nha đầu kia chỉ ẩn thân lẫn khuất gần đây đây, hai người cứ đi lục tìm xem!

Một tên võ sĩ khác liếc mắt nhìn Chiêu Hồn Nữ nói:

- Hương chủ, lão bà này...

Âu Thiếu Bạch cắt ngang lời hấn nói:

- Bỏ toạ tự ứng phó, đi nhanh lên!

Hai tên Hồng Hoa võ sĩ còn nhìn Chiêu Hồn Nữ lần nữa rồi mới quay người phóng đi.

Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô cười nhạt nói:

- Âu Thiếu Bạch, người rất thông minh, biết đuổi hai tên tiểu cầu kia đi thật là khôn. Người sợ lão thân nói toạc ra chân tướng của người, nếu như chủ nhân của người biết người là mật thám của tên đại ma vương quan ngoại Bốc Đại Khánh, thì chắc hẳn sẽ lột da róc xương người chứ chẳng sai!

Âu Thiếu Bạch toàn thân rung lên thét lớn:

- Lâm Tam Cô, chớ lắm mồm nhiều lời, chuẩn bị nộp mạng!

“Soạt” một tiếng, nói rồi lão ta liền rút phát trường kiếm phát ra một chiêu thức hết sức kỳ quái, hai tay ôm thành hình vòng cung, tạo thành thế Triều Thiên Nhất Trụ Hương.

Chiêu Hồn Nữ vừa thấy thế, thất thanh la lên:

- Tu La Kiếm Pháp!

Âu Thiếu Bạch chùng như đắc ý cất tiếng cười nhạt nói:

- Lâm Tam Cô, người cũng không đến nỗi lú lẫn lắm, còn nhìn ra được kiếm pháp của ta, khá lắm!

Chiêu Hồn Nữ “Hừ” một tiếng thét lên:

- Cho dù người thi triển kiếm pháp nào đi nữa thì ngày này sang năm cũng sẽ là ngày giỗ đầu của người!

- Hắc hắc! Cứ thử xem!

Chiêu Hồn Nữ quát mắt lên, lòng đã lộ sát cơ, tay phải chộp nhanh vào trong lăng trức...

Bỗng Âu Thiếu Bạch di động thân hình, ánh kiếm nhoáng lên, nhanh như chớp ra chiêu trước quyết chiếm trên cơ. Kiếm trong tay vừa ra chiêu đã thi triển ngay một tuyệt chiêu sát thủ trong Tu La Kiếm pháp. Thì ra lão ta giả hoạt, biết không nhanh tay thập tính mạng kẻ thù đáng sợ nhất mà lâu nay lão vẫn nơm nớp trong lòng, thì lão chẳng bao giờ cảm thấy yên ổn được, vì vậy nên vừa xuất kiếm là đã ra chiêu hiểm độc vô cùng.

Nên biết, Tu La Kiếm pháp chẳng phải như những pho kiếm bình thường, kiếm chiêu huyền ảo, biến hoá dị thường, nhất chiêu bách thức, khiến người ta nhìn cứ như mười thanh kiếm một lúc. Nếu như đối phương không phải là tay cao thủ thượng thừa,

thì mắt hoa lên cảm thấy như bất cứ bộ vị nào trên người cũng bị kiếm đâm vào, đừng nói là phản kích, mà đến phòng thủ cũng không biết phòng thủ từ đâu!

Đương nhiên, Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô bản lĩnh năm xưa còn cao cường hơn Âu Thiếu Bạch nhiều, vốn chẳng coi lão ta vào đâu, thế nhưng lúc này thì tình hình đã khác. Khi nhìn thấy Âu Thiếu Bạch xuất ra một chiêu trong Tu La Kiếm pháp thì ý khinh địch biến mất. Lúc này vừa nhìn thấy nguy hiểm thì gần như cùng lúc Âu Thiếu Bạch ra kiếm, tay bà ta đặt trong lăng trúc vững mạnh, nhưng chẳng hề kịp nhìn thấy gì đồng thời thân hình nhảy lẹ lui về sau...

Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, song phương tiến rồi thoái ra chiêu biến thức chỉ là cái chớp mắt mà thôi!

“ái...”

“á...”

Hai tiếng rú thống khổ vang lên, hai thân hình văng lúi ra sau, rơi trên đất. Dưới ánh trăng sáng đã có thể nhìn thấy rõ máu tuôn như mưa, bấy giờ mới nhận ra một cánh tay rơi lăn lóc trên đất, chính là của Chiêu Hồn Nữ. Đồng thời, Âu Thiếu Bạch khuôn mặt đã dài nhỏ như khi giờ đây càng kéo dài ra nhăn nhó, chứng tỏ lão cũng rất đau đớn.

Một chiêu đầu tiên mà cũng chừng như là chiêu trí mạng, song phương quyết một chiêu lưỡng bại câu thương, chỉ cần một người nào còn có thể gắng gượng được thì xem như người ấy có thể lấy mạng đối phương.

Chiêu Hồn Nữ buông nhanh chiếc lăng trúc trong tay, trước tiên nhanh chóng xuất chỉ điểm huyết cầm máu trên cánh tay đã đứt đến khuỷu, sau đó sờ tay vào trong lăng trúc nắm một nắm gì, rồi đứng lên rít qua kẽ răng:

- Họ Âu kia, lão thân sẽ cho ngươi cốt nhục chẳng còn!

Âu Thiếu Bạch cũng loạng choạng chống kiếm đứng lên, nghiêng răng trèo trẹo nói:

- Chiêu Hồn Nữ, Vô Hình Truy Hồn độc của ngươi tuy bá đạo, nhưng lão thân vẫn còn đứng lên được, hừ... còn đủ thời gian phân thây ngươi ra trăm mảnh!

Chiêu Hồn Nữ di chuyển thân hình đến gần, chừng như khoảng cách xuất thủ này còn quá xa. Sau chiêu đầu tiên vừa rồi song phương đã bị đẩy lúi ra sau khiến cách nhau hơn một trượng.

Âu Thiếu Bạch tuy nói rất hùng hổ, nhưng ở khoảng cách này thì cũng không thể xuất kiếm được nhất là trong người lão lúc này đã thọ độc. Tuy nhiên, đối với Chiêu Hồn Nữ thì chỉ cần tiến thêm chừng một hai bước nữa là có thể ra tay.

Thực tế mà nói thì Âu Thiếu Bạch đã rơi vào tình thế bất lợi.

Đột nhiên, lão giơ tay trái lên bỏ nhanh vật gì vào mồm rồi cả thân hình ngã ngửa về sau.

Chiêu Hồn Nữ tay trái vững mạnh lên...

Chính vào lúc này hai thân hình tựa như u linh từ trong bóng tối lướt ra, kiếm quang loáng lên nhằm thẳng vào người Chiêu Hồn Nữ.

Sự tình diễn ra hết sức đột ngột, mà Chiêu Hồn Nữ gần như tập trung chú ý vào chuyện lấy mạng Âu Thiếu Bạch cho nên chung quy không trở tay kịp.

Chỉ nghe thấy một tiếng rú dài vang lên xé tan không gian rồi mất hút vào bóng đêm, lúc này mới nhìn thấy rõ hai người vừa phóng ra chính là hai tên Hồng Hoa võ sĩ vừa rồi được Âu Thiếu Bạch phái đi truy lùng Lộ Vân Phi và Vô Danh Hoa, một tên đâm kiếm xuyên suốt ngực Chiêu Hồn Nữ. Tuy thế, Chiêu Hồn Nữ cũng kịp trở tay vung mạnh vào tên võ sĩ này...

Tiếng rú thảm tiếp liền vang lên, tên Hồng Hoa võ sĩ đổ người xuống đất lăn lóc, thanh kiếm của hắn vẫn còn cắm thẳng trên ngực Chiêu Hồn Nữ.

Chiêu Hồn Nữ thân hình co quắp lại, mồm phun ra một vòi máu.

- Giết!

Tên võ sĩ còn lại thấy thế thét lớn một tiếng, kiếm vung lên chém mạnh một nhát, Chiêu Hồn Nữ không còn kịp rên lên thêm một tiếng nào, thân hình gần như đứt làm đôi rơi "bịch" trên đất như thân chuối đổ.

Âu Thiếu Bạch lúc này mới gắng gượng chống kiếm đứng dậy. Tên võ sĩ còn lại vội vàng chạy đến bên lão, đỡ cho lão khỏi ngã.

Âu Thiếu Bạch giọng khàn đục nghe chẳng rõ ràng nói:

- Hai người... quay lại... khéo lắm...

Tên Hồng Hoa võ sĩ lạnh lùng nói:

- Chúng ta vốn chẳng hề rời khỏi đây vì sợ Hương chủ một mình đối phó không ổn cho nên chỉ đi vòng một vòng rồi trở lại...

Âu Thiếu Bạch vừa nghe thế thân hình run lên nhè nhẹ.

Tên võ sĩ lại nói:

- Âu hương chủ, chẳng ngờ người lại là mật thám tay chân của tên đại ma vương quan ngoại Bốc Đại Khánh, trà trộn vào bốn Cung tất có âm mưu đen tối. Được, xin lỗi, ta phải áp giải người về Cung thụ mệnh...

Nói rồi, nhún mình phóng tới, kiếm hoa lên một đường...

Âu Thiếu Bạch miệng há rộng chẳng nhìn thấy rõ phún ra vật gì.

Nhưng chỉ nghe "Hự" một tiếng, gã võ sĩ thân hình khựng lại lảo đảo muốn ngã, rõ ràng hắn vừa trúng ám khí phun ra từ trong mồm của Âu Thiếu Bạch. Chỉ thấy vai phải hắn trĩ xuống, chứng tỏ hắn bị thương ở vai, nhưng xem chừng thương thế không nặng lắm.

Âu Thiếu Bạch rít lên:

- Người... người dám xuất thủ với Bốn hương chủ ư?

Tên Hồng Hoa võ sĩ nghiêng răng thét lên:

- Họ Âu kia, người là địch nhân của bốn Cung...

- Hắc hắc! Người định làm gì bốn hương chủ chứ?

- áp giải người hồi Cung chờ Cung chủ phát lặc.

“Hắc hắc...” Âu Thiếu Bạch tuy nhăn mặt nhưng vẫn cất tiếng cười lạnh lùng nói:

- Người chưa rời khỏi đây được nửa dặm tất có người lấy mạng người ngay!

Tên Hồng Hoa võ sĩ nghiêng răng ken két thét lên:

- Được, nếu thế thì ta mang đầu người về vậy!

- Dù thế nào thì người cũng không rời đây được nửa dặm...

Lão ta chưa nói hết câu, đột nhiên một bóng người như u linh quỷ sứ xuất hiện chẳng hề gây tiếng động nhỏ dù là tiếng áo lướt gió, bóng người đến ngay sau lưng tên võ sĩ kiếm cầm cả kiếm lẫn vỏ kiếm thẳng vào tử huyệt trên lưng hắn...

“Hự”

Tên võ sĩ rên lên một tiếng, thân hình đổ xuống đất.

Hắn tuyệt khí chết tốt mà còn chưa hay biết nguyên do tại sao.

Âu Thiếu Bạch đương nhiên đã nhận thấy người này xuất hiện vì lão ta đứng đối diện với tên Hồng Hoa võ sĩ.

Bấy giờ có thể nhìn rõ người này thân vận kinh trang, đầu đội nón trúc rộng vành che kín nửa mặt.

- Người... là người...

Đúng, không nói cũng biết người vừa xuất hiện chính là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.

Âu Thiếu Bạch lắp bắp mấy tiếng nói chẳng thành câu, thân hình lùi liên mấy bước theo bản năng, rồi như vấp phải vật gì ngã người ngồi phịch trên mặt đất, khuôn mặt khi gây guộc dài ngoằng của lão ta co rúm lại trông như mặt quỷ vừa gớm ghiếc vừa thảm hại. ánh mắt cứ lung linh chùng như độc trong người đã phát tác.

Lộ Vân Phi ánh mắt như hàn tinh, chỉ liếc nhìn lão ta một cái chẳng chút biểu hiện gì rồi quay người bước đến trước thi thể Chiêu Hồn Nữ. Trước tiên chàng lục lấy chiếc lẳng trúc rồi mới lục trong người bà ta, cuối cùng tìm ra được một chiếc bình sành trắng nhỏ.

Thì ra chàng tìm giải dược, nắm chiếc bình trong tay mở nắp bình dốc ra một viên thuốc trắng đục, cất lọ thuốc vào người xong đoạn mới quay người bước về phía Âu Thiếu Bạch, lạnh lùng hỏi:

- Người trúng phải Chiêu hồn kịch độc?

Âu Thiếu Bạch gật đầu.

Lộ Vân Phi lại nói:

- Đây có phải là thuốc giải hay không, chẳng thể khẳng định được, nhưng đằng nào cũng là một hy vọng trong đường cùng, người nhanh thử vận khí của người!

Âu Thiếu Bạch ánh mắt lờ lờ nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo nhận biết, lão gật nhẹ đầu.

Lộ Vân Phi nói rồi liền nhét viên thuốc vào mồm cho lão ta, đoạn thối lùi hai bước đứng chờ xem kết quả thế nào.

Thông thường mà nói, người dụng độc thì bao giờ cũng có thuốc giải độc trong người, bình thuốc mà Lộ Vân Phi tìm được trong người Chiêu Hồn Nữ xem ra không thể sai được.

Quả nhiên đúng là thuốc giải, lại thêm Âu Thiếu Bạch công lực thâm hậu, chỉ sau một hồi điều hoà chân khí, trợ được lực đẩy chất độc ra ngoài, thần sắc lão đã dần dần hồi phục lại bình thường.

Âu Thiếu Bạch thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng khi ngưng mắt nhìn Lộ Vân Phi thì lại chau mày, mơ hồ không hiểu hỏi:

- Vì sao ngươi lại cứu lão phu?

Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp:

- Ngươi không nghĩ cứu người là một hành động tốt sao?

- Lão phu không hiểu nổi!

- Không hiểu điều gì?

Âu Thiếu Bạch ánh mắt ngờ vực nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Ngươi cũng biết ngươi đã trở thành đối tượng bị bốn Cung truy lùng?

- Đương nhiên!

- Lão phu lần này chính là phụng mệnh hành sự truy đuổi theo ngươi, vì sao ngươi lại muốn cứu địch nhân?

Lộ Vân Phi vẫn giọng lạnh lùng nói:

- Bị truy đuổi là một chuyện, mà cứu người lại là chuyện khác.

Âu Thiếu Bạch lắc đầu nói:

- Chuyện này bình sinh lão phu chưa từng nghe thấy, giờ mới tận mắt chứng kiến, lão phu nghĩ ngươi làm thế này tất có mục đích gì khác?

Chỉ mấy lời này cũng đủ thấy lão ta giáo hoạt tinh khôn như một con hồ ly, lão không hề đa tạ ân cứu mạng của đối phương trước, mà ngược lại truy cứu động cơ nào khiến đối phương cứu mạng mình.

Ngừng lại một chút lão gật gật đầu, tiếp thêm một câu:

- Phải như vậy mới đúng lý!

Đến lúc này thì Lộ Vân Phi đành nói, nhưng vẫn giữ giọng lạnh như tiền:

- Đương nhiên là có mục đích...

- Mục đích gì?

Âu Thiếu Bạch hỏi rồi liền trở mình đứng lên.

- Ngươi muốn ta nói ra sao?

- Tất nhiên!

- Thứ nhất, biểu thị tại hạ không hề có ý thù địch với các hạ. Thứ hai, tại hạ bình sinh rất ghét dùng thủ đoạn mờ ám đả thương đối phương, Chiêu Hồn Nữ chuyên dụng độc giết người, thực rất đáng chết!

Âu Thiếu Bạch ánh mắt dò xét nhìn Lộ Vân Phi từ đầu đến chân.

- Thì ra người đã có mặt tại hiện trường từ đầu đến đuôi.

Một câu này tất có ý sâu xa hơn đúng là “tác tặc lâm hư” chẳng sai chút nào!

- Vừa đến!

- Lão phu...

Lão vốn định nói điều gì, nhưng rồi lại thôi, thay đổi ngôn ngữ khách khí nói tiếp:

- Ân cứu mạng rất lớn lao, lão phu sau này sẽ báo đáp.

Lộ vân Phi nhún vai nói:

- Điều này thì bất tất, tại hạ cũng thường giết người!

Âu Thiếu Bạch im lặng một lúc, trong đầu nghĩ gì chột nói:

- Các hạ có thể lộ ra chân diện của mình chứ?

- Xin lỗi, điều này thì không thể...

- Vậy tôn tính đại danh huynh đệ là gì?

- Tại hạ chỉ là vô danh tiểu tốt, đáng gì mà đại danh với đại tính!

- Ít ra cũng có danh hiệu để xưng hô chứ?

- Tuỳ các hạ xưng hô thế nào cũng được.

Âu Thiếu Bạch nín lặng, đối với con người trước mặt này, lão cảm thấy có điều gì thần mật kỳ quái hết sức, lão thành danh vì tâm cơ giảo hoạt, thế mà cũng khó nhận ra được chân tướng đối phương, điều này tự nhiên khiến lão thêm bất an. Cũng vì Chiêu Hồn Nữ trước khi chết, đã vạch lộ ra chân tướng của lão, nhưng liệu có thể tin chắc rằng điều này không bị lộ ra ngoài hay đến được tai Cung chủ hay không?

“Diệt khẩu!” Hốt nhiên trong đầu lão lóe lên một ý niệm hiểm độc, nhưng lão không dám vội vọng động, nhân vì lão còn chưa biết một mảy may gì về “quái khách” này. Đã không nắm chắc thì chớ manh động vội, đó là lập trường tôn chỉ hành động của lão, không chắc thì có thể làm hỏng đại sự.

Nên biết, thân mật kín đáo là một vũ khí lợi hại, nếu như nói là một người võ công cao cường thì đó là thái độ thường thấy, nhưng nếu chỉ là một người võ công tầm thường thì lại là một tấm chắn hộ thân. Vì đối phương chưa hiểu thấu gì về mình, thì quyết không bao giờ dám ra tay.

Lộ Vân Phi thấy Âu Thiếu Bạch im lặng, từ từ quay người định bỏ đi.

- Xin chậm chân!

Thốt nhiên Âu Thiếu Bạch lên tiếng gọi lại.

- Các hạ còn có gì muốn nói?

- Lão phu muốn biết sự quan hệ giữa huynh đệ với Vô Danh Hoa!

Lộ Vân Phi chẳng những không đáp mà còn hỏi ngược lại một câu:

- Tại hạ cũng rất muốn biết nguyên nhân tại sao Tu La Cung muốn truy sát Vô Danh Hoa?

Lộ Vân Phi chân không di chuyển, mà người cũng không hề quay lại, đứng quay lưng hướng về phía Âu Thiếu Bạch.

Âu Thiếu Bạch nói:

- A... lẽ ra ngươi biết rồi mới phải!
- Tại hạ chưa hề biết.
- Nói thế, huynh đệ với cô ta không hề có quan hệ gì đặc biệt?
- Vốn là không quan hệ, nhưng cứu cô ta với cứu các hạ chẳng lẽ không giống nhau?
- Thế thì tốt, ngươi đừng hỏi thì hơn, không biết thì càng tốt vậy!

Lộ Vân Phi quả nhiên không hỏi gì thêm, cất bước ung dung rời khỏi ngôi cổ từ.

Thường tình mà nói, ân cứu mạng thì chẳng khác gì phụ mẫu trùng sinh. Với người giang hồ mà nói thì mang ân tất báo. Thế nhưng, với con người gian xảo như Âu Thiếu Bạch, cảm kích thì ít mà hoài nghi thì nhiều, thậm chí trong đầu lão còn xuất hiện một ý niệm hiểm ác “giết người diệt khẩu” lấy oán báo ân!

Lúc này nhìn theo bóng Lộ Vân Phi cứ nhạt dần trong màn đêm, lão trầm nghĩ trong lòng:

- Hắn vì sao muốn cứu ta chứ? Hắn có mục đích gì?

Nhưng mặc cho lão vắt óc suy nghĩ bao nhiêu đi nữa, thì cũng không dễ dàng biết được nhân vật quái khách bí ẩn này lai lịch như thế nào được!

o O o